

kvent, sammenhængende og fremadrettet miljøadministration.

Til § 2 b

Stk. 1 og 2 svarer til den gældende lov § 3, stk. 1 og 2, og indeholder det såkaldte lokaliseringsprincip, ifølge hvilket en forurener skal placere sin virksomhed mest hensigtsmæssigt.

Stk. 3 indeholder det såkaldte forureningsbegrænsningsprincip, svarende til den gældende lovs § 3, stk. 3. Princippet indebærer, at en forurenende virksomhed skal træffe de nødvendige forureningsbegrænsende foranstaltninger og tilrettelægge driften på en sådan måde, at forureningen begrænses mest muligt. Bestemmelsen uddyber dog princippet i forhold til den gældende bestemmelse ved at slå fast, at princippet både gælder i forhold til den akutte forurening, ressourceanvendelsen og affaldsfrembringelsen.

Bestemmelsen i stk. 4 understreger forurenerebetaler-princippet, idet den fastslår, at den, der forårsager forurening eller skaber risiko for forurening, har pligt til at søge følgerne af forureningen afværget og forebygget og pligt til så vidt muligt at genoprette den hidtidige tilstand. Har forurenere ikke selv mulighed for at foretage de nødvendige foranstaltninger, indebærer princippet, at forurenere må afholde de udgifter, som myndighederne i givet fald har betalt for at foretage foranstaltningerne.

Til § 3

Bestemmelsen fastslår den enkeltes ansvar for ressourcebevarelsen og miljøbeskyttelsen. Både ved fremstilling, import og forbrug bør henholdsvis producenterne, importørerne og forbrugerne sikre sig, at varerne og produkterne har den længst mulige levetid, at de lader sig genanvende, og at de i mindst muligt omfang giver anledning til forureningsproblemer ved affaldsbortskaffelsen. Anvendelse af økonomiske, adfældsregulerende virkemidler vil kunne medvirke til, at et øget antal varer og produkter opfylder de nævnte betingelser.

Til § 3 a

Det slås fast, at ikke blot miljømyndighederne, men hele den offentlige sektor skal virke for at gennemføre lovens intentioner. Det bevirker, at offentlige drifts- og anlægsvirksomheder har en særlig forpligtelse til at fremme renere teknologi. De offentlige myndigheder bør være specielt opmærksomme på, at indkøbte varer og produkter opfylder de i § 5 nævnte

betingelser, og handle i overensstemmelse med bestemmelserne i § 4 og § 5.

Til nr. 4

Bestemmelsen tilføjes to nye bestemmelser om anmeldelsesordninger. Den første, i nr. 7, er en erstatning og udbygning af den gældende lovs § 56 a. Formålet med denne bestemmelse er at åbne mulighed for at kræve, at virksomhederne gennemgår deres produktion for at belyse virksomhedens »råvareholdning«. En sådan ordning skal i første omgang medvirke til at begrænse spild og ressourceanvendelse på virksomheden. Samtidig skal ordningen ved anmeldelseskravet virke som et informations- og kontrolredskab for tilsynsmyndigheden. Tilsvarende ordninger kendes fra udlandet, bl.a. i USA, hvor ordningen betegnes som »waste-audits«. Muligheden for at etablere en sådan ordning med anmeldelsespligt til tilsynsmyndigheden findes at være en meget væsentlig forudsætning for at sikre gennemførelsen af en renere teknologi-strategi, også på lokalt niveau.

Undersøgelser viser, at en endog meget betydelig del af den mængde affald, som frembringes på visse virksomheder, skyldes spild, som kunne begrænses ved, at virksomhederne var mere opmærksomme på og holdt bedre hus med de råstoffer og materialer, som anvendes i virksomhederne. Anmeldelsesordningen skal derfor ses som udbygning af princippet om virksomhedernes egenkontrol.

Den anden anmeldelsesregel i § 7, stk. 1, nr. 8, skal sikre, at tilsynsmyndigheden bliver varslet om midlertidige placeringer af mobile anlæg, der kan medføre forurening. Sådanne anlæg, f.eks. sandblæsningsanlæg til facadebehandling, kan ofte medføre betydelig lokal forurening, og de indgrebsmuligheder, som tilsynsmyndigheden har, kan ikke bringes i anvendelse, hvis den forurenende aktivitet er ophørt, når tilsynsmyndigheden bliver opmærksom på forholdet, eventuelt efter klage. Reglen skal sikre, at tilsynsmyndigheden får en reel mulighed for at kunne kontrollere, at anvendelsen af sådanne anlæg ikke medfører væsentlige gener for omboende.

Nr. 9 i § 7, stk. 1, er tilføjet i forhold til den tidligere miljøbeskyttelseslov i forlængelse af de bemærkninger, der er knyttet til kapitel 1, § 2, og giver mulighed for efter behov at udfylde de rammer, der nu er lagt for regulering af mikroorganismer.

§ 7, stk. 1, nr. 9, giver en generel hjemmel til, at ministeren kan fastsætte regler om bioteknologisk anvendelse af mikroorganismer og udledningsbegrænsende foranstaltninger, når det skønnes nødvendigt af hensyn til miljø og sundhed.

Hjemmelen vil blive brugt til regulering af virksomheder, der benytter mikroorganismer, som kan